

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Holger i Norden og Østen [Holger Danske 4. Sangkreds]

Citation: Ingemann, B. S.: "Holger i Norden og Østen [Holger Danske 4. Sangkreds]", i Ingemann, B. S.: *Holger Danske*, udg. af Kristoffer Nyrop , 1893, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann04tom-shoot-workid55021/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Holger Danske

IV.

Holger i Norden og Østen.**Holgers Orlov og Hjemkomst.**

Vi red over Bjærg til Kejsers Stad;
 Der fløj Huer i Luft til hans Ære.
 Paa Verdenstronen Carolus sad;
 Men aldrig blev Kejsers Hjerter glad;
 Han sørged for alle de kære.

Det blev mig for mørkt i Kejsers Gaard;
 Jeg fik Uro i Blodet i Freden.
 Mig længtes efter en Dyst fuldbaar:
 I Raaddenskab, tykkes mig, Verden gaar,
 Naar Sværdet er rustet til Skeden.

Svart længtes jeg efter mit Fædreland;
 Over Hav fløj der Tidender onde:
 „Kong Gøtrik kæmper mod Oprørsmand,
 Ej Dankongen slukker den arge Brand;
 Dybt sukker den fattige Bonde.“

Og Orlov tog jeg af Kejsers brat;
 Som en Fugl fløj min Stavn over Voven.
 Hvor Holger leged med Hund og Kat,
 Der sprang jeg i Land med min Vaabenhat,
 Og Brynjerne buldred i Skoven.

Mig fulgte tre Hundred Kæmper i Jærn;
 De bar Lansen i klirrende Handske.
 Dankongen bragte jeg Skjold og Værn;
 Men Gøtrik var myrdet; hans Sjæl var fjern.
 Hans Øjne ej saa Holger Danske.

Til Ting jeg sov. Jeg nævned mit Navn;
 Og de Danske blev lystig til Mode.

De bad mig glemme al Harm og Savn;
 De bar Holger Danske trofast i Favn
 Til Tronen, hvor Bøgene gro'de.

Dog — Sønnen skal hævne Faders Mord,
 Skal Guds Jord under Fod ham ej brænde!
 Den Ærens Lov var gammel i Nord.
 Dyrt svor jeg at søge Stumandens Spor
 Fra Danmark til Jorderigs Ende.

Holger i Offerlunden.

Jeg stod en Sommernorgen i Herthas¹ grønne Lund
 Ved den brusende Fjord.
 Trælle gik til Daden i den lavre Morgenstund;
 Der var blodige Spor.
 Fælt Trællene jamred i Lunden.

Om Livets Lyst de trygled; de skreg til gamle Thor;
 Men han hørte dem ej.
 Ynkkelig de skreg til hver Ategud i Nord
 Paa den blodige Vej.
 Sidst skreg de mit Navn gennem Lunden.

De ynkelige Trælle var næppe Livet værd;
 Jeg blev bister i Hu:
 „Stagtesvin kun hvine, før Kniven er dem nær —
 Dansk Dreng ej kender Gru.“
 Der blev tyst som i Graven i Lunden.

Tolv Offerknive blinked i mørke Præsters Haand
 Ved den blodige Sten.
 Trællene laa tavse som Offerlam i Baand
 Mellem Øksnens² Ben.
 Det blev mig for skummelt i Lunden.

¹ Se Side 18. ² En nu sjælden forekommende Fier-
 talsform til Okse.

Ud for mit gode Sværd mig af Balg¹ med megen Hæst;
 Det sused i min Haand.
 Præsterne bortfly'de, og Offerstenen brast —
 Saa sprængte jeg hvert Baand.
 Glad Trællene jubled i Lunden.

Men nu var jeg i Aande, og nu jeg gjorde lyst:
 Først Asathor jeg vog²;
 Saa styrted jeg Odin i Grus ved Fjordens Kyst —
 Hans Tempel jeg nedsløg.
 Mit Korsbanner vajed i Lunden.³

Nattebesøget paa Kongsgaarden.

Jeg stod paa Lejreborgen,
 Jeg saa paa Fjord og Skov.
 Alt for Blodhævnensorgen
 Ej Holger Danske sov.
 Jeg stirred ud saa vide
 I maanklare Nat,
 Da stod der ved min Side
 En Mand med Skyggehat.

Jeg saa ham under Hatten:
 Eet Øje kun jeg saa.
 Høj stod han der i Natten,
 Med Kaaben, lang og graa.
 Han Billedstenen ligned
 I Odms Offerlund.
 Med Kors mit Bryst jeg signed;
 Han hyled som en Hund.

Fuldsært jeg biev til Mode;
 Jeg greb dog ej mit Sværd.

¹ Skede. ² Dræbte. ³ Dette og det følgende Digt om Holger Danskes Kamp med den gamle nordiske Gudetro skyldes Ingemann; der findes intet tilsvarende i den gamle Roman.

Jeg paa Vor Herre troede,
 Stod Satan end mig nær.
 Jeg saa paa Kappemanden;
 Jeg kendte Odins Præst:
 Dødt under Maske-Panden
 Sad Øjet af en Hest.

Dog hos det døde Øje
 der blinked et Par smaa;
 Jeg maalte Karlen nøje —
 Jeg Offerkniven saa.
 Et Skridt jeg tren tilbage;
 Jeg lod ham hyle ud.
 Han tuded uden Mage
 Den ynkkelige Gud.

Mig lysted dog at høre
 Et Ord med bedre Klang;
 Da lød der for mit Øre
 En myndig Varselsang:
 „Fly vrede Guders Lunde,
 Og stands din Vanvids-Daad!
 Tænk aldrig at udgrunde
 De strenge Norners¹ Raad!“

Jeg herte Hanen gale
 I Lejredrottens Guard;
 Og Nattegæstens Tale
 Lød atter dyb og haard:
 „Hør, Helas² Hane galer!
 Fly brat før Morgenrød!
 Hvis her et Ord du taler —
 Du dør din Faders Død!“

Jeg vilde Legen ende:
 Jeg greb mit gode Sværd —

¹ Se Side 18. ² Fejlagtig, latiniseret Form for Hel, Lokes Datter, der hersker over Nivihelm, de dødes Rige.

Da stod i Hallen trende
 Med Kapper og med Spær.
 Fra Læben for mig Ordet:
 „I stjal min Faders Liv —
 Her skete Kongemordet
 Med Odins Offerkniv.“

Da blinked Spær og Knuve
 Mod Holger Danske's Bryst.
 Kun to vi blev i Live;
 Kun een bestod den Dyst.
 Jeg flækked Barke-Panden
 Paa Odins lange Præst;
 Da fly'de ræd den anden —
 den tredje fik sin Rest.

Holger Danske's Mærke.

I alle de Riger og Lande,
 Hvorhen jeg i Verden for,
 Jeg fægted med aaben Pande
 For, hvad jeg for Alvor tror.

En Ørn var mit Hjelme-Mærke;
 Paa Brynjen stod Korsets Tegn.
 Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
 I Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg kasted min Handske,
 Opslog jeg min Ridderhjelmin;
 De saa, jeg var Holger Danske
 Og ingen formummet Skælm.

Vil Dansken i Verden fægte.
 Men dølger Aasyn og Navn,
 Jeg ved, hans Aand er ej ægte —
 Jeg tager ham ej i Favn.

Holgers Bortrejse.

Min Sjæl sig tumled fornejt:
 Jeg var i mit Fædreland.
 Dejlig sig spejled i Øjet
 De skovgrønne Øers Strand.

Livsalg klang mig ved Kysten
 Den brusende Havfrurøst;
 Dybere klang mig dog Røsten
 Fra danske Jomfruers Bryst.

Jeg elsked de grønne Kyster;
 Jeg elsked det store Hav.
 Højt mig glæded de Røster,
 Der sang over Kæmpers Grav.

Men flagred Løvet i Høsten,
 For Trækfugleskarer hen,
 Øjet dog stirred mod Østen:
 Min Sjæl vilde bort igæu.

Her kunde jeg dog ej blive,
 Det brændte mig under Fod.
 Nordens Aand var i Live;
 Men Dansken mig ej forstod.

Endnu klang Piben og Trommen
 i Offerlunden med Gru;
 Hjem var min Sjæl ej kommen:
 Her var mig for mørkt endnu.

Jeg kunde lagt Folket øde,
 Og dog deres Tro stod fast.
 Niddinger skulde kun bløde;
 Kun Fjendernes Hjerner brast.

Blandt hundred Snækker, paa Stavnen
Jeg stormed i Kampmalm hen.
Sejren fløj med til Havnen;
Men Holger kom ej igen.

Med Sorg for Ry gennem Dale:
Alt Holger Danske var død;
Højt over Bølger svale
Jeg sejled dog, sund og rød.

Paa Ting de hylded min Broder.
Jeg saa mod Skovkysten hen:
Danmark er dog min Moder —
Fuldvist jeg kommer igen.

Jeg kommer igen i Tide;
Jeg ligger ej dorsk i Grav!
Lystig mod Østerlide¹
Jeg sejled med Pilgrimsstav.

Holger paa Valfartsskibet.

I Muln over Bølgernes Bjærge jeg for;
Blandt Venner jeg stod paa min flyvende Drage.
Rask fløj jeg med Dragen, i Stormenes Spor,
Paa Østerss-Dyb, gennem Sund, gennem Fjord,
Og hvor Kattegatsstyrtinger brage.

Helst for jeg med Dansken til Søhanedyst²,
Og med Provençaler³ til Palmernes Skove.
Paa Nordsøen sang Trubadurer⁴ med Lyst;
Ved Spaniernes Bjærge, ved Afrernes⁵ Kyst,
Sang vi højt paa den skummende Vove.

¹ Gammelt poetisk Udtryk for Østerland. ² Søhane = Søhelt, Fribytter. ³ Beboere af den sydlige Del af Frankrig (særlig Provence). ⁴ Se Side 45. ⁵ Afrer = Afrikanere.

Tolv højbaarne Væbnere Troskab mig svor;
Paa Ronceval hævned vi Roland tilsammen.
De kom fra Provence; dog John¹ kom fra Nord.
De dansed med Sværklang og Sang i mit Spor;
Jeg til Riddere slog dem med Garmen.

Paa Hav holdt vi Messe; ved Mast holdt vi Bøn;
Blandt Ridderne sang dog ej Præst eller Klerke,
Bedst messed John Friser, den Konningesøn;
Ham loved jeg Paradisfrugter til Løn:
Han var frommest blandt alle de stærke.

Ej glemte vi Kejsereis Jævninger tro;
Carolus kom ej Holger Danske af Minde.
Om Roland jeg sang mellem Jævninger fro;
Mod Landet, det fjerne, hvor Palmerne gro,
Fløj vor Sjæl med de susende Vinde.

Østerlide.

Østerlide! Østerlide!
Det var vore Drømmes Land.
Naar vi red ved Bjærgets Side,
Naar vi sang ved Havets Rand —
Østerlide! Østerlide!
Klang det over Bjærg og Strand.

Oriente! Oriente!
Højt fra Sjæl til Sjæl det klang.

¹ Med John, ogsaa kaldet John Friser eller John Præst, menes Præstekongen Johannes (*Presbyter Johannes*), en uhistorisk Personlighed, om hvem der paa Konstogenes Tid gik mange Sagn. Han skal have hersket som kristen Konge over et kristent Rige i Indien, og fantasifulde Beretninger skildre hans Rigdom og Magt i straalende Farver. I nogle Oversættelser af Mandevilles Rejsebeskrivelse omtales han som en Kongesøn fra Fristand.

Naar vi stod paa Bjergeskraanten,
Naar vi hørte Vallartssang —
Orienten! Orienten!
Did sig Længselsflugten svang.

Lyslands-Bjerge! Solglans-Dale!
Al min Hu til eder stod —
Højlandskyst med Palmes svale!
Land med Aserstammens Rod!
Lyslands Bjerge! Solglans-Dale
Under Himalayas Fod!

Himalaya! Himalaya!
Himmelluftnings grønne Vang!
Ararat² og Strelonaja³!
Navne med fortryllet Klang!
Himalaya! Himalaya!
Gloriant for Holger sang.

Cederskove! Palmelunde!
— Engle sang i Verdens Støj —
Dal, hvor Livets Væld oprunde!
Bjærg, hvor Arkens Due fløj!
Cederskove! Palmelunde!
Myrrabjerge! Virakshøj!

Paradiset! Paradiset!
Land, hvor Liv og Sol oprandt!
Sjælens Vugge, højt lovpriset!

¹ Man antog tidligere, at Aserne stammede fra Asien; denne Mening, der allerede er fremsat af Snorre Sturlesøn i *Hemskringla*, hyldedes endnu af en Historiker som Suhm og da Rasmus Rask drog ud paa sin lange Rejse, var det bl. a. for at finde Spor af de gamle Aser. ² Bjærg i Armenien, paa hvilket Noahs Ark strandede. ³ Strelonaja (bedre Strelosehnaja), et ildsprudende Bjærg paa Kamtschatka. Ingemann har muligvis valgt dette Navn for Rimets Skyld; muligvis har han ogsaa med A. og S. villet betegne to Yderpunkter i Asien, betragtet som Menneskehedens Hjem.

Guddomshave, som forsvandt! —
Paradiset! Paradiset!
Vejen til dets Port jeg fandt.

Østerlide! Østerlide!
Kroner for din Glans jeg gav
Mod dit Paradis saa vide
Saa jeg over Dybets Grav —
Østerlide! Østerlide!
Sang jeg højt paa Verdens Hav.

Holger i det hellige Land.

Jeg stod i de største Underes Land;
Jeg aanded blandt nye Naturer.
Mit Øje saa, hvad ved Frankers Strand
Opflammed den stille Pilgrimsmand
Og de drømmende Trubadurer.

Jeg sprang i Land paa den hellige Kyst:
Jeg steg paa Libanons¹ Høje.
I Cedrene sused hin stærke Røst,
Som fyldte med Gaaders Gaade mit Bryst
Og med Svimmeltaage mit Øje.

Jeg gik til de gamle Tordeners Bjærg;
Den Valfart Vor Herre jeg loved.
Jeg stod under Lyn paa Sinai Bjærg —
Da følte jeg, Kæmpen var dog en Dværg —
Og i Støv jeg bøjede mit Hoved.

Mod Bethlehem gik jeg paa nøgne Fod,
Paa Vejen jeg stille dvæled.
Da fik jeg atter fuldrøstigt Mod:
Jeg sang paa Marken, hvor Hyrderne stod:
Jeg kneled, hvor Magerne² kneled.

¹ Se Side 79. ² De hellige tre Konger.

Paa Golgatha bad jeg tre Nætter i Rad,
 Tre Døgn jeg knæled ved Graven —
 Da blev mit Hjerter vidunderlig glad.
 Jeg Pinsemorgen paa Hingsten sad --
 Jeg red mod Paradishaven.

Paradishaab.

Det var mig en trøstig¹ Tanke;
 Den randt mig hver Dag i Sind:
 Naar dygtig paa Porten vi banke,
 Saa lukkes vi ogsaa ind.

Jeg lo, naar Stymperne sukked;
 I Vejre jeg al Tvivl slog hen:
 Blev Paradisporten lukket,
 Hun² kan vel aabnes igen.

Naar Sol over Hav fremglimted
 I Lyslands-Straalernes Krans,
 Jeg altid i Verden skrimted
 Et Glimt af Paradisglans.

Og saa jeg i Øjne sorte
 Med Ild fra Morgenens Hjem,
 Jeg mente, Guds Haves Porte
 Var dog kum lukte paa Klem³.

¹ Trøsteng. ² Se Side 51. ³ Her hentydes til det gamle Sagn om det jordiske Paradis. I mange middelalderlige Legendes fortælles udførligt og fantastisk om, hvorledes Paradisets Port, der stadigt bevogtes af Englen med Flammesværdet, undertiden aabner sig for et eller andet Menneske, der har udmærket sig ved et særligt fromt og gudvelbehageligt Liv. (Smlg. Paludan-Müller: Abels Død.) Det forundes Holger Danske at kaste et Blik ind i den vidunderlige Have.

Rejsen til Bamyan¹.

Vi red mod Morgen, red mod Øst.
 Rask Haabet sang i Holgers Bryst:
 Kun fremad! frem, hvor Sol opgaar!
 Til sidst du Paradiset naar.

Vi saa de fri Nomaders Land;
 Vi red igennem Ørknens Sand.
 Vi fulgte Karavaners Vej;
 Dog — Paradiset saa jeg ej.

Blandt Muler gennem Sandet drog
 Kamelers lange Rejsetog.
 Paa Elefantens øde Sti
 Vi Bjærgets Tigre for forbi.

Sjakalen tuded højt i Skov,
 Og Løven brøled efter Rov.
 Mod Øst! mod Øst! jeg lystig sang —
 Og Hingsten over Slinger sprang.

En Dag jeg svømmed over Phrat²;
 Ved Tigris Bred jeg stod en Nat.
 Jeg aanded paradisisk Luft;
 Dog bort jeg for i Myrraduft.

I Ørk, paa Bjærg, i dybe Flod
 Et Billed for mit Øje stod.
 Paa Flodens Siv jeg Knuder bandt
 Til Hæder for skøn Gloriant³.

¹ Hin ældgamle berømte Stad i Hindostan ved Himalaya-Bjærgenes Fod, hvorfra der endnu skal være saa vidunderlige Mindesmærker tilbage med uhyre Tempelgrotter i Fjældene. (I. A.) ² Aftorkning af Euphrat; i det gamle Testamente (1. Mos. 2.) omtales Phrat som en af de fire Paradisfloder. ³ Hvilken Skik Ingemann her sigter til, er usikkert (smlg. iøvrigt det engelske Ord *loveknot*, Kærlighedsknude eller -sløjfe.)

Vi red mod Morgen, red mod Øst;
 Rask Haabet sang i Holgers Bryst.
 Jeg over Palmeskove saa
 Mod Himalayas Bjerge hlaa.

Til Bjærgets Fod vi naaede glad;
 Der laa saa underfuld en Stad:
 I Guldglaas under Bjærgets Sky
 Laa Bamyan i Morgengry.

Det var, som Staden voksed op
 Fra Flodens Dal til Bjærgets Top;
 Blandt Palmer Fjældpaladser steg.
 I Holgers Bryst led Strengelæg.

Ved Himalayas Fjældnatur
 Med sine Tempelgrotters Mur
 Jeg kom i Hu en dejlig Sang;
 Den fordum i mit Fængsel klang.

Vi red mod Stadens Mure frem.
 Jeg var i Underværkers Hjem:
 Det var, som Løven paa mit Skjold
 Opsprængte Stadens Port, med Vold.

Med ubekendte Tungers Røst
 Mit Navn gentoges højt med Lyst.
 De bar mig til det gyldne Slot
 Og til den største Østens Drot.

Og Drotten var min Hjertensven:
 Mit Øje Carvel saa igen.
 Saa skøn en Dag ej før oprandt:
 Jeg saa igen skøn Gloriant.

De fløj med Jubel til mit Bryst;
 De nævned mig med kærlig Røst;
 De skreg af Glæde ved mit Navn;
 De græd af Fryd i Holgers Favn.

Jeg saa igen de Øjnes Glans,
 Som før mig trylled Sind og Sans;
 Hos Østens lykkeligste Søn
 Stod Østens Lilje rank og skøn.

Jeg hørte glad endnu en Gang
 Den underfulde skønnes Sang;
 Endnu den smelted Holgers Bryst;
 Men dyb og stille var min Lyst.

Ved Harpen paa den skønnes Skød
 Der sad en Engel, hvid og rød;
 Han sprang med Lyst fra Favn til Favn;
 Han lalled ogsaa Holgers Navn.

Og Drengen tog jeg paa min Arm;
 Han leged Skjul ved Holgers Barm.
 End mindes jeg hun Stund med Lyst:
 — Gudsenglen leged i mit Bryst.

Holger hos Fyrst Carvel.

Jeg sad i Hedningfyrstens Hal:
 Jeg sang om Kari og Ronceval.
 I Sjælen blev hver Gnist til Glød;
 Jeg sang om Rolands Heltedød.

Jeg sang om Holgers Valfartsgang
 Mod Paradisets grønne Vang,
 Om Graven, som jeg sidst kom fra,
 Om Libanon¹ og Golgatha.

Og som jeg sang med dygtig Røst,
 For Hedningfyrsten til mit Bryst.
 Skøn Gloriant i Taarer laa;
 Saa skøn jeg hende aldrig saa.

¹ Libanon (de hvide Bjerge), Bjærgkæde i Syrien mellem Tripolis og Tyrus.

De laa paa Tæppet ved min Fod;
De Hjertets rige Skat oplod.
Og jeg fornåm helt sjælefro,
De delte Holger Danskes Tro.

Kun eet de savned uden Haab:
De længtes efter kraftig Daab.
Dog derfor vidste Holger Raad:
Jeg tog mig paa hin Klerkedaad.

Jeg læste, som jeg husked bedst;
Mig tyktes, jeg var ogsaa Præst.
Jeg gav dem himmelsk Børneret;
Jeg sparede ej paa hellig Tvæt.

Jeg gav paa ny de kære Navn
Til Løsen i de frelstes Havn.
Skøn Gloriant beholdt dog sit;
Men Drengen døbte jeg med mit.

Da blev jeg først for Alvor glad:
En kristen Drot i Østen sad;
De Sjæle, Hoiger elskede mest,
Jeg frelste, som jeg kunde bedst.

Felttoget i Orienten.

Før fulgte jeg Carolus ved Elben og ved Rin:
Han døbte Hedninghære med Mester Alcuin.

Jeg selv det havde prøvet. Jeg saa, det kunde gaa.
Helt frejdig tog jeg atter Stridshandskerne paa.

Det tyktes mig, paa Vejen til Paradiset, smukt,
Om først jeg sprængte Porten, som Salan har lukt.

Jeg kaldte mine Krigsmænd. Med Carvel holdt jeg Raad.
Det tyktes dem alle fuldpriselig en Daad.

De raske Provençaler paa Hingstene sig svaug:
De vilde hele Verden erobre med Sang.

John Friser blussed ivrigst; paa Gud han stoled mest.
Den fromme stærke Ridder jeg nævned John Præst.

Vi drog fra Himalaya med døbte Hindus-Hær¹;
Dem, Ordet ej omvendte, vi vendte om med Spær.

Vi døbte Tibetaner² med Palmeskørt om Lænd;
En Dronning lig blandt Bier, der Kvinden sad blandt
Mænd.

Tartarers³ hvide Stammer, Mongolers gule Hær.
Malayers⁴ brune Horder vi korsede med Sværd.

Det kostede brodue⁵ Pander; dog ærligt var det ment:
Vist Sjælene blev frelste, om ogsaa lidt sent.

Det Tog var ej til Ende, før trende Aar løb om;
Med Sejer vi tilbage til Gloriant kom.

Til Ridderne jeg skænkede Kroner, jeg vandt.
Selv tog jeg kun Kransen, skøn Gloriant mig bandt.

Sejerskransen.

Krans fra Orientens Skove!
Liljebrev fra Ganges dybe Vove!
Jeg forstod din Blomsterrøst.

¹ Hindu. Beboer af Forindien; bruges særligt om det ariske Folk ved Ganges. ² Indbyggere af Tibet, kinesisk Biland, Nordøst for Himalaya. ³ Rigtigere "Tatarer", oprindeligt Navn paa en enkelt Mongolenstamme, benyttes senere om alle Mongolere og de af dem betvungne Folkeslag. ⁴ Beboere af Sydhavsøerne og de indiske Øer. ⁵ Sideform til "bruden", den ældre Tillægsform af "bryde"; anvendes nu kun i Forbindelserne "brodne Kar" og "brodne Pander".

Laurbærkrans med Himalayaluften!
Krans med Virak- og med Myrraduften!
Du med Oliebladet kom i Høst.

Krans fra Fredens Palmeskove!
Irisbue¹ paa Bedriftens Vove!
Sejerskrans med Periers Skat!
Du var med den frommes Taarer badet.
Arkens Due kom med Oljeblandet —
Og mit Øje saa mod Ararat.

Afskeden i Bamyan.

Tre Dage var jeg atter i Bamyan Gæst;
Een Ridder kun mig fulgte, og det var John Præst.

De raske Provençaler alt Spirene² svang;
De vilde deres Riger regere med Sang.

Den største Østens Krone blev Friserens Løn³;
Men først han vilde holde i Paradiset Bøn.

Den Herlighed, dog Jorden har øjet engang,
Jeg tænkte vel kan findes, er Vejen end lang.

Jeg hilsed Kong Carvel; jeg tog ham i min Favn;
Jeg nævned ham Carolus: det var hans Kristen-Navn.

For Gloriant jeg bøjed mit Knæ for sidste Gang,
Og lydelig Gudsenglen i Hjertet mig sang.

Men aldrig i Verden mit Øje mere saa
Den Paradisfugl, min Haand ej skulde naa.

¹ Regnbue. Iris var en græsk Gudinde, der hyppigt optraadte som Sendebud fra Guderne; naar hun udfoldede sit Skærf, viste Regnbuen sig. ² Spir = Scepter. ³ Smlg. Side 73.